

PERSPEKTİF

SEP Genel Başkanı

GÜNEŞ GÜMÜŞ

**Zenginlerin
Cumhuriyeti**

GunesGumus_SEP

Detaylı Bilgi için Ulaşın

☎ 0536 241 1140

KODU TARATIN

ÜRETMEK, PAYLAŞMAK VE DEĞİŞTİRMEK İÇİN

Spartaküs
KÜLTÜR VE SANAT

15-20
AĞUSTOS
Balıkesir
Ören

**YAZ
KAMPI**

SEMİNER, ATÖLYE, FİLM GÖSTERİMİ, KONSER

sosyalist

İşçi Emekçi İktidarı ve Uluslararası Sosyalizm İçin

sosyalistgundem.com

Sayı: 64, Fiyat: 10 TL, 19 Temmuz 2024

MEHMET ŞİMŞEK

YOKSULUN SIRTINDA!

ZENGİNLERİN HİZMETİNDE!

ZAM
VERGİ
FAİZ

ABONE OL!

📌 sosyalistgundem 📌 sosyalist_gundm

📌 sosyalist_gundem

Ankara:

Sosyalist Emekçiler Partisi: Kocatepe
Mh. Bayındır 2 Sk. 45/7 Kızılay

Spartaküs Kültür ve Sanat: Meşrutiyet
Mh. Konur Sk 11/4, Kızılay

İstanbul:

Rasimpaşa Mh. Halitağa Cd. No 34
Uzunal İşhanı Kat 1

Kadıköy

İzmir:

Yüzbaşı Şerafettin Bey Sk, No: 6, Ece
Apt, Kat: 2 Daire: 2,

Alsancak

Urfa:

Barmyasuyu Mh. Göbeklitepe İş Merkezi
A Blok 64

Haliliye

Trump'a Suikast Girişiminin Sonuçları Ne Olacak?

Donald Trump'a düzenlenen suikast girişiminin görüntüleri adeta bir film sahnesinden alınma gibiydi. Suikastçinin kurşunu Trump'ı sağ kulağını sıyrarak ıskalıyor, ajanlar Trump'ı kürsüden uzaklaştırırken bir yığın güvenliğin sarmalayıp iteklediği Trump "bekleyn, bekleyn" dedikten sonra kalabalığa dönüp yumruğunu kaldırıyor, kan sıçramış yüzünü sertleştirip "Fight, Fight!" diye kitlesini motive ediyor. Trump'ın coşkulu taraftarları da USA-USA diye sloganlara başlıyor...

Egemen sınıf içerisindeki çatışmanın ABD'yi ne kadar kutuplaştırdığının bundan iyi bir göstergesi olamazdı. Kurbanı ile beraber kendisini de kesin ölüme götürecektir bir suikasti düzenleyecek genç bir siyasal eylemciye denk gelmek her dönem mümkün olmaz. ABD'de Trump'tan nefret edenlerin sayısı ve nefretlerinin büyüklüğü hakkında bu durum fikir vericidir.

Diğer tarafta Trump'ın gösterdiği dirayet, can derdini unutarak kitlesini motive etmek için slogan atması ve kitlesinin de benzer bir ruh halinde olması toplumsal kutuplaşmanın karşı tarafının motivasyonu için fikir vericidir. Öyle ki kesin ölümden milimetrelerle kurtulan Trump kitlesi için mesihvari, kutsanmış bir figüre dönüşüyor. Bu kitlenin en "hardcore" kesimlerini aşırı sağcı fanatikler oluşturuyor. Cumhuriyetçi tabanının önemli bir bölümünün halen 2020 seçimlerini çalınmış olarak gördüğünü ve aşırı sağcı Trump yanlısı bir kesimin seçim sonuçlarını kabul etmemek için silahlarla Kongre'yi bastığını da hatırlayalım.

Oturaklı Trump Hayali

İyiden iyiye bunadığı herkes tarafından görülen Biden karşısında Trump zaten favori durumdaydı. Olası Trump zaferi karşısında ABD'yi neyin beklediği tartışılıyor, Biden'ın çekilmesini isteyenler çoğalıyordu. Trump'ın olası ikinci başkanlık döneminin ilkine nazaran daha "oturaklı" geçeceği, egemen sınıf içerisindeki farklılıkların gözetileceği ve gerginliklerin yumuşayacağını varsayan iyimser yorumcular bu suikastle karamsarlığa kapıldılar.

Gerçekten de Trump, kendisini daha "istikrarlı" bir aday olarak konumlandırmak için adımlar atıyor; hatta kürtaj gibi konulardaki söylemini yumuşatıyor, 2025 projesinden (federal hükümetin koyu Hristiyan, ırkçı, militarist bir proje etrafında yeniden yapılandırılması) uzaklaşıyor; ama aynı zamanda göçmenlere ve sola karşı keskin kampanyasını sürdürüyordu.

Biden'dan daha iyi bir aday bulamayan Demokratların krizi ile suikast girişiminin birleşimi, Trump'ı daha güçlü hale getirdiği gibi ülkedeki siyasi atmosferi daha da sağa kaydırabilir. Cumartesi günü başarısız suikast girişiminin ardından aşırı sağın güçlenmesini bekleyebiliriz. Başta antifaşist mücadele üzere ABD'de protestolara karşı devlet aygıtının sertleşeceğini de beklemek gerekiyor. Tabi ki suikastin siyasi sonuçlarını önümüzdeki süreçte daha net göreceğiz. Ama her halükârda suikast, ABD'deki derin istikrarsızlık durumunun keskin bir dışavurumudur. İleri düzeyde çürüme aşamasında olan ABD siyasi sistemi bu suikastle bir kez daha sarsılmıştır.

Bu saatten sonra Demokrat Parti içerisinde Biden'ın yarıştan çekilmesini dillendirenler çoğalacak. Ama yerine aday olarak koyacakları popüler ya da becerikli bir figür de bulunmuyor. Zamanında sol reformist Bernie Sanders'ın önünü kesmek için Hillary Clinton ve Joe Biden etrafından kenetlenen kapitalist yapı bugün sıfırı tüketmiş durumda. Ama Demokrat Parti içerisindeki büyüyen bir kesim, alenen bunamış durumda olan Biden'a bağlı kalarak Trump'ın kazanmasına izin vermenin partiye kesin bir darbe olacağını düşünüyor. Yani yenilsek de yeni bir yüzle yenilelim seçeneği partinin geleceği için daha uygun bulunuyor.

Gerileyen ABD Krizler İçerisinde

ABD ekonomik, politik ve emperyalist krizlerle baş etmekte zorlanıyor, egemen sınıf içerisindeki ayrılıklar derinleşiyor ve toplum kimlik ve kültür kampaşması yüzünden gerildikçe geriliyor. ABD, emperyalist hegemonyasını giderek kaybederken Çin emperyalizminin

yükselişini engelleyemiyor, Orta Doğu bataklığından çıkamıyor, Filistindeki savaşın yayılma tehdidi ile boğuşuyor, bir yandan da Ukrayna'da Rusya'ya karşı başarısız bir vekalet savaşının tam ortasında bulunuyor.

Biden yönetimi ABD içerisi ve dışarısında biriken sorunlara cevaplar veremedi. En büyük övünme kaynağı olan ekonomik büyüme, kapitalistlerin karları odaklıydı ve emekçilere kısıntıları başarı olarak göstermekten ibaretti. ABD'de sınıfsal uçurum büyürken haliyle sosyal kriz hafiflemedi. Trump'ın yükselişi ekonomik kriz ve uzun yıllardır uygulanan neoliberal politikaların getirdiği refah kaybıyla doğrudan alakalıdır. Trump Avrupadaki diğer aşırı sağcılar gibi kimlik ve kültür kampaşması ile orta ve alt gelir gruplarının desteğini kazanmayı başardı. Kimlikler siyasetini kendisine kalkan yapan neoliberal Demokrat Parti elitleri, bozuk düzenin ayrıcalıklı temsilcileri olarak öne çıkarken tersine Trump gibi bir milyarder sıradan Amerikalıların düzen karşıtı sesi pozlarına büründü. Göçmenler günah keçisi ilan edildi, kültürel kutuplaşma Trump'a yaradı.

Tek Alternatif

ABD'de daha birkaç yıl öncesine kadar milyonlarca insan, kendisine demokratik sosyalist diyen Bernie Sanders ve ona bağlı örgütlere yönelmişti. Ne var ki bu sol reformist oluşumlar emperyalist-kapitalist Demokrat Parti'ye bağlı olmaktan asla vazgeçmedi. Bu da onların tıkanması ve gerilemelerinin kesinleşmesi anlamına geldi. Ama yine de emekçilerin ve gençlerin kendisine sosyalist diyen bir alternatifin peşinden gitmeye hazır olduğu bu süreçte görünmüş oldu. ABD'de son yıllarda iyiden iyiye artan grev hareketleri, Black Lives Matter mücadelesi ya da büyük ses getiren Filistin ile dayanışma eylemleri de gösteriyor ki karamsar olmaya gerek yok. Demokrat Parti ve kimlikçilik boyunduruğundan kurtulan bağımsız sosyalist bir hareket işyerlerinden ve sokaktan hareketle kurulabilir. Tek gerçek alternatif budur.

ELEKTRİK AKIMI DEĞİL, SERMAYENİN TALANI ÖLDÜRÜYOR: ÖZELLEŞTİRME ÖLÜM DEMEKTİR! – İsa Özbey

İzmir'de sağanak yağmur altında yürüyen iki kişi, elektrik akımına kapılarak hayatını kaybetti. Kaza olarak nitelendirilen olayın bilirkişi raporunda hayatını kaybeden iki insanın İZSU ve Gediz Elektrik'in ihmalleri sonucu kaybedildiğini görüyoruz. Tam bir Türkiye tablosu: kamusal hizmetlerin sermayeye aktarılması, denetimsizlik, umursamazlık ve sonucunda kaybedilen hayatlar.

Geçmişte yaşanan benzeri olaylara bakarak bu olayda da suçun alt düzey yöneticilere yıkılarak üst düzey sorumluların yargı önünde cezasız kalacağını öngörmek pek de yersiz olmayacaktır. Belediye ve GDZ Elektrik'in karşılıklı olarak birbirini suçlamasına karşı Elektrik Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Başkanı Mahir Ulutaş'ın söyledikleri tabloyu özetliyor:

"Şirket 'İzinsiz altyapı çalışması yapıldı' diyor. Bu doğru olabilir ama bu da özelleştirmenin başka bir sonucu. Çünkü belediyeler bu işi taşerona yaptırıyor. Bu yaşanan olay altyapı işini bütünlük olarak kamu kurumlarının yapması gerektiğinin göstergesi. Orada o kadar yağmurun birikmesinden dolayı bir altyapı sorunu olduğunu söylemek gerekir. Burada

işin asıl sorumlusu dağıtım şirketi ama o kadar suyun birikmesin altyapı hizmetine dair bir sıkıntı. Taşeronlar asgari ücretle çalışan, tekniği bilmeyen kişilerle çalışıyor. Burada bu tekil olayda kablodaki izolasyon hatası sebebiyle şirketin suçu çok açık. Raporlarda zaten ortaya çıkacaktır. Şirketin dediği gibi belediyenin bir suçu varsa o da açığa çıkacaktır. Bu olay kamu hizmetinin kamu eliyle verilmesi gerektiğini, özelleştirmelerin ölüm anlamına geldiğini gösteriyor."

Bu ve geçmişteki bir dizi facianın ana sebebi olan sermaye mi insan hayatı mı çelişkisi neoliberal politikalarla hat safhaya çıkmıştır. Elektrik gibi temel bir ihtiyaç olan bir hizmetin dağıtımının özelleştirilmesi de neoliberal politikaların sadık uygulayıcısı olan AKP iktidarı döneminde 2004 yılında başlayıp 2012 yılında tamamlandı. Özelleştirme yıkım ve ölüm demektir. Hele de Türkiye gibi ucuz emek cenneti, insan hayatının bir motor dişlisi ile aynı değere sahip olduğu, sermayenin kuralsızca kısa vadeli karlar için önüne ne çıkıyorsa tükettiği, yok ettiği bir ülkede.

Temmuz ayı itibarıyla elektrik faturalarına yansıyacak

olan %38'lik zam da şüphesiz bu bahsettiğimiz çelişkinin sonuçlarından birisi. Sermaye, kârını arttırma yolunda; açlık sınırının altında yaşayan halkın boğazını zamlar yoluyla sıkıya devam ediyor, işçileri güvencesiz şartlarda çalışmaya mahkum ediyor, maliyetten kaçınmak için her gün birimizin canına kastediyor. Bütün bu suçları işlerken arkasına burjuva hukukunu, düzen partilerinin güven verici işbirliğini ve onların yerel yönetimlerini alıyor.

Sermayeye olan çatışmasında işçi sınıfının örgütlü gücünü yükselterek temel ihtiyaçlarımızı bir avuç sermayedarın kâr aracı olmaktan çıkarmak zorundayız. Geçmişte işçi sınıfının örgütlü olduğu nice örnekte özelleştirmelerin kolayca yapılamadığını (Tekel, Yatağan...) biliyoruz. Neredeyse tüm kamusal hizmetlerin (sağlık, eğitim, barınma, altyapı) semayeye peşkeş çekilmesi emekçilerin örgütsüzlüğü ve sendikaların içinin boşatılması ve emeğe yönelik saldırıların artmasıyla yapıldı. Bu saldırı dalgasına karşı sınıf mücadelesinin bütün bu alanlardaki emekçileri birleştiren gücünü kullanmak zorundayız.

ZENGİNLERİN CUMHURİYETİ

Türkiye'nin bugünkü halini sadece bizim için değil; halk için de özetleyen iki sözcük bu. Haklı olarak "ne zaman değişti ki?" ya da "nerede değil ki?" diyenler çıkabilir. Evet hep öyleydi ama halk da mı öyle görünüyordu? Bizim için açık olan gerçeklerin halk için de aynı açıklığa ulaşması başka bir politik merhale. Bugün AKP ve sermayenin el ele yarattığı kriz halkı bu düzenin parababalarının hizmetinde olduğu konusunda bizim müdahalemiz olmadan eğitiyor. Yaşam öğretiyor. Bakın Kayseri'ye; AKP'nin Meclis Başkanı yıllardır AKP'nin kalesi bilinen bir şehirde halk tepkisinden kaçmak zorunda kalıyor. Yeter mi; yetmez. Düzenin deşifrasyonu, halkın öfkesi mücadele ile birleşmezse kanıksama ve umutsuzluk da yaratabilir.

Yoksulun Sırtında; Parababalarının Hizmetinde

Mehmet Şimşek, enflasyonun sorumlusu olarak halkın harcamalarını hedef gösteriyor. Çözümü de soframızdan kesmek. Asgari ücrete Temmuz zammı yok; emekli açıklıkla sınıyor; yıllardır vatandaşın geçimini sağlayan kredi kartları kullanılamaz hale getirildi; tepeden tırnağa her şeye zam; dolaylı vergiler artıkça artıyor. Oysa ki İzmir'de iki canımızın katili olmuş Gediz Elektrik 3 yıldır Kurumlar Vergisi ödemiyor. Ballı ihalelerle köprü, havalimanı,

Güneş Gümüş
SEP Genel Başkanı
@gunesgumus_sep

şehir hastanesi yapanların kasasına iktidar hizmet kullanım güvencesi adı altında para akıtmaya devam ediyor. Patronlara verilen teşviklerin haddi hesabı yok. Bırakalım bütün bunları; asgari ücrete zam yapmayarak patronlara, emekçileri kölece ücretlerle çalıştırma imkanı verilmesinden daha büyük bir destek mi olur.

TÜİK Başkanı çıkıp sanayi şirketlerinin karlarının enflasyonun üzerinde olduğunu; patronların bu açgözlülüğünün enflasyona katkısının %45 olduğunu söylüyor açıkça.

Düşünün ülkenin en zengin %20'si toplumsal servetin %89,1'ini alıyor. Bıraktım servet vergisini konuşmayı; yoksul halkın temel ihtiyaçlarımıza zor yeten harcamaları enflasyonun nedeni ilan ediliyor.

Kurmuşlar AKP döneminde sendikasız, eylemsiz bir çalışma yaşamı; sefasını sürüyorlar. Türkiye'nin en büyük

500 Sanayi kuruluşunun 2018 öncesindeki 5 yıl boyunca ortalama karı %30'larda iken 2018 sonrasındaki 5 yılda %70'lere çıkmış durumda. Nasıl mı? Bizi neredeyse bedava çalıştırarak. Öyle karlılar ki bizim sırtımızdan kazandıkları paradan faiz adı altında yabancı sermayeyi de ihya ediyorlar. Ülkeye dışarıdan para akıyor diye sevinç naraları ata dursunlar ülkeye sıcak para akışının anlamı yarattığımız zenginliğe çökecek yeni parababalarının oyuna girişinden başka bir şey değil.

Çarklara Çomak Sokmak

Ne demiştik; zenginlerin düzeni bu düzen. Her zaman ve her yerde böyle. Ama bu durumun bu kadar pervasızca açık edilmesi hem kriz koşullardan hem de iktidarın emekçi sınıflardan yeterince çekinmemesinden kaynaklanıyor. Ülkenin çoğunluğu asgari ücret benzeri bir gelirle çalışırken asgari ücrete zam yapılsın diye ortalığı ayağa kaldıran sendikalar, toplumsal muhalefet olmayınca krizin bedeli gizleme gereği bile duyulmadan emekçilere kesiliyor.

Halkın çektiği acıları, duyduğu öfkeyi unutamayacağını; gelecek seçimlerde AKP'den hesap soracağına güvenerek hareket ediyor ana muhalefet. Tabi tuzları kuru; yoksullaşan, hayatı cehenneme dönen, 4 yıl sonraki bir hesaplaşmaya bel bağlayamayacak olan bizleriz. Yoksulluğa mahkum şekilde ne zaman geleceği belirsiz AKP'siz günleri beklemek değil; insanca bir yaşamı kazanmak istiyorsak kendi bileğimizin gücüne güvenmek ve onu örgütlemek gerekiyor.

Sinan Ateş Suikasti Davası: Kirli İlişkiler Ortaya Saçılıyor, Gerçek Failer Davadan Kaçırılıyor!

Sinan Ateş Davası 1 Temmuz'da başladı ve davada yaşananlar iktidarın ve yarattığı yargı düzeninin, failerin alenen ortada olmasına rağmen, gerekli adımları atmayacağı şimdiden belli oldu. Dava büyük olasılıkla siyasi boyutlarından arındırılarak adli bir vaka olarak tarihe geçecek.

Ülkü Ocakları başkanlığı yapmış birinin öldürülmesinin kafası bozuk bir kaç torbacı ve tetikçi tarafından işlenmiş sıradan bir cinayet olarak ele alınmayacağı açıktır. Suikastin üzerinden geçen yaklaşık bir buçuk yıllık zaman dilimin ortaya çıkan gerçekler, cinayetin MHP'nin emir-komuta zinciri içerisinde işlendiğine şüphe bırakmıyor.

Ülkü Ocakları: Komünizme Karşı Mücadeleden Mafyacılaşma

Ülkü Ocaklarının kuruluş tarihi olan 1968 yılı bile, bu faşist şebekenin ilk işlevini ortaya koyar. 1960'lı yılların sonlarında sınıf mücadelesinin ve devrimci dalganın yükseldiği hemen her ülkede, NATO'nun da yönergeleri çerçevesinde benzeri kontrgerilla örgütleri inşa edilmekteydi. Türkiye'de de bu iş için NATO ve CIA'nın sadık adamı Alparslan Türkeş'ten daha uygun bir figür bulunamazdı. Nitekim bu dönemde Ülkü Ocakları etrafında kümelenen kontrgerilla çeteleri hem sol harekete hem de 70'li yıllar boyunca Alevilere yönelik kanlı saldırılar düzenledi.

80 Darbesiyle egemen sınıflar tarafından bir süreliğine ıskartaya çıkarılsa da, devlet desteğiyle eline geçirdiği şiddet mekanizmaları yerli yerinde kaldı. Soğuk Savaş artığı kadrolar mafyanın göbeğine yerleşmeye ve özellikle 90'lı yıllardan sonra başta Kürt halkı olmak üzere ezilenlere yönelik saldırıların aparatı haline geldi.

Bugün Türkiye'de iktidar eliyle inşa edilmiş mafya düzeni işte bugün geçmişin bakiyesi üzerine kuruludur: Ağarlar, Çakıcılar, Ekenler yine köşe başlarını tutarken; AKP-MHP ortaklığının kendilerine açtığı alanda her türlü kirli işi tek bir sorun yaşamadan yapabiliyorlar.

Geldiğimiz noktada çeteleşme her yanı sarmış vaziyette. Yargı, polis ve siyaset üçgeninin tıpkı 1996 yılında Susurluk skandalıyla ortaya serildiğine benzer şekilde çetelerle nasıl iç içe geçtiğini hem Ayhan Bora Kaplan soruşturmasında hem de Sinan Ateş davasında görebiliyoruz.

Sinan Ateş'i öldüren tetikçilerin mahkemede dile

getirdikleri, devlet ve Ülkü Ocakları arasında kurulduğu günlerde temelleri atılan ilişki biçiminin yerli yerinde durduğunu gösteriyor: Ateş'in katillerinden Doğukan Çep 2013 yılı Ağustos ayında davada verdiği ifade "devlete hizmet için ESPlileri vurduğunu" açıklamıştı. Aynı zamanda uyuşturucu çetelerine karşı mücadele yürütürken katledilen Hasan Ferit Gedik'in katilleri Sinan Ateş suikastinde yeniden karşımızda yer alıyor. Kısacası, devlet emrediyor; faşist çeteler yine silahlarını devrimcilere doğrultuyor!

Bir başka çarpıcı nokta ise Sinan Ateş'in verdiği ifadeyle yer alıyor. Ayşe Ateş ifadelerinde şunları dile getirmişti: "Sinan birilerini dövdürdü. Karşıma alıp, 'Sen akademisyensin, yakışıyor mu?' dedim. 'Ben MHP Genel Merkezi'nden gelen talimatları yapıyorum. Yapmazsam bana da ceza keserler' karşılığını verdi."

Sinan Ateş'in Ülkü Ocakları Başkanı olduğu dönemde Yavuz Selim Demirağ, Ahmet Takan ve Sabahattin Önkibar gibi gazeteciler dövülmüştü. Bu gazetecilerin ortak özelliği ise Devlet Bahçeli'nin 26 Haziran 2018'de bir isim listesi yayınlarken hedef gösterdiği gazetecilerin arasında yer almasıydı. Ayşe Ateş'in ifadesi eksik kalan tabloyu tamamlıyor.

Ayşe Ateş'in dile getirdiği bir başka çarpıcı nokta ise cinayetin azmettiricileri ile ilgiliydi. Ülkü Ocakları ve MHP gibi son derece merkezleşmiş örgütlerde Sinan Ateş gibi ocak başkanlığı yapmış bir ismin öldürülmesinin bir torbacı işi olmayacağını herkes bilir. Eşinin ifadeleri davanın asıl odaklanması gereken yeri gösteriyor:

"Rahmetli eşim bana sağlığında Olcay Kılavuz ve Ahmet Yiğit Yıldırım beni öldürtmek için kapı kapı geziyorlarmış ifadelerini defalarca bana söylemişti."

"Sinan'a Ülkü Ocakları mensupları tarafından Ahmet Yiğit Yıldırım'ın talimatıyla tehditler devam etti. Benim eşim de genel başkanlık yaptı süreç nasıl işler çok iyi biliyorum... Sinan bu tehditler başladığında bana söylediği İzzet Ulvi Yönter ve Semih Yalçın Sinan'ı öldürtmek için Ahmet Yiğit Yıldırım ve Olcay Kılavuz'a görev vermişler. Bu işin azmettirici rahmetli eşimin bana söylediği İzzet Ulvi Yönter ve Semih Yalçındır."

Tabi ki yargının davayı yukarıda bahsi geçen isimlere doğru genişletmesi Türkiye'de yeni bir politik dönemin açılması anlamına gelecektir. Erdoğan şimdilik MHP'ye muhtaçtır. 15 Temmuz'un ardından inşa edilen tek adam

rejiminde, devlet bürokrasisinde MHP azımsanamayacak bir kadrolaşma gerçekleştirmiştir. Öyleki yeri geldiğinde MHP bu gücü sayesinde Erdoğan'a dahi sınırlarını hatırlatacak özgüvene sahip olduğunu göstermekten çekinmemektedir.

Örneğin Diyarbakır'daki imam olayını hatırlayın. Ocak ayında, Kulp Kaymakamı Burak Akeller Cuma namazını kılmak için gittiği camide imamın hutbe okuma tarzını beğenmemiş ve namazın ardından odasına çağırıldığı imamı mikrofonla darp etmişti. Bu olayın ardından AKP'nin memur kolu Memur-Sen kaymakamı eleştirmiş; meselenin kamuoyu gündemine düşmesiyle birlikte Bahçeli "Alnından öpüyorum. Müslüman-Türk duruşundan dolayı tebrik ediyorum" sözleriyle kaymakama sahip çıkmıştı. Dahası birçok ilin valileri, kaymakamlar, vali yardımcıları da kaymakama destek olmuşlardı. Bu olay MHP'nin bürokrasi içerisindeki gücünü göstermesi bakımından önemliydi.

Bugünlerde Sinan Ateş davasını takip ettikleri gerekçesiyle Ülkü Ocakları Başkan Yardımcısı Burak Kılıç tarafından hedef gösterilen gazeteciler arasında yer alan Barış Terkoğlu kaymakam olayının ardından yazdığı "Genç Kaymakamlar Rahatsız" başlıklı yazısında kaymakam Akeller'in bir dönemin simgesi olduğunu şu sözlerle dile getirmişti: "Kaymakam ise 36 yaşında, 2014'te üniversiteden mezun olmuş, 2016'da devlete girmiş, 2018'de kaymakam aday olmuş genç bir bürokrattı. Yükselişinin aslında dönemle bir ilgisi var. Kaymakam Akeller, Gazi Üniversitesi'nde Ülkücü hareketin içindeydi. Mezun olduğu yıl, tam da Erdoğan-Gülen kavgasının devletin içine sıçradığı dönemdi. Devlete girdiği yıl ise darbe girişimi olmuştu. Akeller, MHP'nin iktidar ortağı olarak boşluğu doldurduğu dönemin sembollerinden biriydi."

Karşımızda devletin yargı ve emniyet gibi kurumlarını saran ve buradaki gücüne yaslanarak her türlü kirli işe girişmekten kaçınmayan bir çete var. Tek adam rejimi bu çetelerin yeşermesi için uygun bir iklim yaratıyor.

Bu kirli çetelerle hesaplaşmak bugün önemli bir gündem olmalı. Özellikle gençlerin bu çetelerden uzak durması için çok fazla sebep var. Yakın geçmişte Sedat Peker'in videolarında anlattığı kirli ilişkilerden Sinan Ateş suikastine bakacak olursak bile karşımıza uzun bir liste çıkar. Tek adam rejimi bu kirli ilişkilerin, faşist çetelerin işlediği suçların hesabını soramaz, sormayacaktır! Bu sorumluluk bu toprakların emekçi halkının sırtındadır!

sosyalist

İşçi Emekçi İktidarı ve Uluslararası Sosyalizm İçin

sosyalistgundem.com

Sayı: 64, Fiyat: 10TL, 19 Temmuz 2024

Esad ile Müzakere ve Alt-Emperyalist

Arzular – V. U. Arslan ✉ vuarslan_

Önce CHP kaynakları Özgür Özel'in Suriye devlet başkanı Esad ile görüşeceğini açıkladı. Ardından AKP cephesinden Esad ile müzakereleri başlatmak konusunda seri açıklamalar birbirini izledi. Şimdi dış politikada öncelik Esad ile müzakereler. İşin iç yüzü nedir bakalım.

Suriye'nin Toparlanması Ne Sonucu Doğurur

Suriye iç savaş süresince emperyalist akbaların akınına uğradı. AKP yönetimindeki Türkiye iç savaşın en önemli yürütücüsüyüdü. AKP belki Esad'ı deviremedi ama Suriye'nin %10'unda TSK askeri varlığı mevcut. İdlib merkezli butik cihadistan ve Afrin, Azaz, Cerablus, Tel Abyad, Serakaniye gibi bölgelerdeki savaş ağalarının hükümü AKP desteğiyle varlığını sürdürüyor. Bölgedeki TSK kuvvetleri halen bu cihatçıların ve savaş ağalarının koruyucu kalkanı konumunda. Bu noktada önemli bir gerçeğin altı çizilmelidir. Beşar Esad da gayet iyi biliyor ki **TSK sınır ötesi operasyonlarla işgal ettiği bölgeleri kolay kolay terk etmiyor**. Bunun için Kıbrıs'ın kuzeyi, Irak'ın kuzeyi ve hatta Libya'yı da örnek gösterebiliriz. Hal böyleyken AKP emrindeki TSK'nın Suriye'den çekileceğini varsaymak kolay değil.

Bu durumda Suriye'nin cihatçı örgütlerden kurtulmak ve topraklarını kurtarmak için Türkiye ile müzakereye başlamak istemesi gayet anlaşılır. Esad'ın şiddetli arzusu TSK'nın Suriye'den çekilmesi ve cihatçı örgütlere verilen desteğin kesilmesi. Erdoğan'ın arzuladığı ise Rojava'daki Kürt kazanımlarının yok edilmesi. Suriyeli göçmenler başlığı iç politikada AKP'yi sıkıştırırsa da o konu bir hayli karışık. Esad açısından Rojava sonraki konu.

Alt-Emperyalist Arzular Dizginlenir mi?

Suriye'deki de facto emirliklerin finansmanı Türkiye'den sağlanıyor; yiyecek, silah ve diğer hayati ihtiyaçlar hep Türkiye'den... Milislerin maaşları bizlerin vergileriyle ödeniyor. Tabi ki karşılıksız değil. Bu bölgeleri tutan Suriye Milli Ordusu adını alan eski ÖSO ve diğer cihatçılar, TSK'nın Libya gibi sınır ötesi hareketlerine paralı asker olarak katıldı. Daha da ötede YPG'ye yapılan operasyonlarda bu oluşumlar en önde çatışmaya sürülmüşlerdi. Bu paralı askerlik hizmetinin önemli bir emperyalist kazanım olduğunu söylemeye gerek bile yok. **Suriye Milli Ordusu'nun 80 bin ile 100 bin**

civarında milisi olduğu söyleniyor. Ayrıca Suriye'nin kuzeyinin Türkiye'nin arka bahçesi olarak korunması/ elde edilmesi eğilimi bir alt-emperyalist dürtü olarak yerli yerinde duruyor. AKP'nin bu oluşumlara ideolojik olarak da yakınlık duyduğu biliniyor. Bu oluşumlar da Esad ile müzakere planlarını duydukları anda Suriye'deki TSK noktalarına saldırarak Erdoğan'a gözdağı verdiler. Peki bu oluşumlara gerçekten satış konulacak mı, AKP Esad ile anlaşma arayışı neden şimdi gündeme geliyor?

Asıl Dert Rojava

Esad ile normalleşme çabalarının arkasındaki asıl dert Suriye Kürtlerinin Rojava'daki kazanımlarının ortadan kaldırılmasıdır. Gelgelelim Rojava'daki yönetim ABD askeri koruması altında varlığını sürdürüyor. Bu yüzden de TSK'nın kafasına göre sınırı geçerek askeri operasyon yapması mümkün değil. AKP yönetimi bu nedenle mütemediyen ABD'ye baskı uygulamakta ve askeri operasyon için izin koparmaya çalışmaktadır.

Bu anlamda Esad ile olası yakınlaşma, aynı zamanda ABD'ye verilen güçlü bir mesaj. "Siz YPG'yi korumaya devam ederseniz ben de Putin-Esad ile birlikte farklı yollar denerim" denmektedir. Zaten Erdoğan-Esad müzakeresini zorlayan esas gücün Putin olduğu biliniyor. Zira Şam yönetimi, İdlib ve Halep'in kuzeyindeki topraklarını kurtarır, cihatçı belasından kurtulur ve Türkiye ile iyi ilişkiler tesis ederse bu sadece Esad'ın değil Rusya ve İran'ın da zaferi olacaktır. Ardından da ABD askeri varlığının Suriye'den ve Irak'tan çıkması yönünde baskılar yoğunlaşacaktır. Bunun anlamı ABD ve İsrail'in hezimetidir.

Şimdilerde Erdoğan'ın kafasında en azından sınır boyunca 30 km'lik bir tampon bölge oluşturma fikri bulunuyor. ABD buna neden onay vermesin? **Erdoğan bu tavizi ABD'den koparırsa Esad ile yakınlaşma fikrinden soğuyacaktır.** Böylelikle YPG'yi çöllerle sürmüş olacak, iç politikada milliyetçiliğin ve artan kutuplaşmanın ekmeğini yiyecektir. Geçmişte ABD'nin Afrin'de yapılacak operasyona ve sonraki operasyonlara izin vermesi, Erdoğan için gelecek hakkında umut vericidir. Yani Esad ile başlayacak müzakerelerin Erdoğan için esas anlamı sınır ötesi operasyon için ABD'den onay koparmak olabilir.

Peki Ya Göçmenler Meselesi

Suriyeli göçmenler meselesi ise bir hayli karışık. AKP, kamuoyu baskısı yüzünden konuyla ilgileniyor görüntüsü vermek zorunda. Ama AKP'nin ideolojik hisleri (ensar/muhacir) bir yana belirli bir göçmen işgücüne Türkiye kapitalist sisteminin de ihtiyacı var. Ne de olsa böyle bir aşırı sömürü imkanı kolay elde edilmez. Giderek yaşanan Türkiye nüfusu için göçmen işçiler bir çözüm olarak görülüyor, kapitalist çevrelerde bunu açık açık dillendirenler çoğaldı. Bu şartlar altında Suriyeli göçmenlerin "milyonlarcasının" ülkelerine gönderilmeleri ekonomik, sosyal ve teknik açılarından zaten mümkün değil.

Diyelim ki Esad ile müzakereler sonuç verdi, bu durumda cihatçı şebekelerin tasfiye edilmesi gerekecek. Gelgelelim böyle bir anlaşma sonrası sayıları yüz binleri bulan silahlı milisin akıbeti ne olacak? Suriye iç savaşının güneydeki merkezlerinden Dera'da olduğu gibi isyancı milisler Esad kolluk güçlerine mi katılacak? Ama kuzeydeki militan sayısı Dera ile kıyas kabul edilemeyecek kadar fazla. Bu kadar büyük bir sayıda milis Esad kolluk kuvvetlerine nasıl entegre edilecek? Esad bunu kabul eder mi, istese bile bunlara maaş ödeyecek parası var mı? Üstelik bu kişilerin kalabalık aileleri de var.

En akla yakın çözüm bu silahlı unsurların ve ailelerinin Türkiye'ye yerleşmesi olmasın? Dahası Türkiye'den destek alsa da doğrudan Ankara'dan gelen direktiflerle çalışmayan daha keskin cihatçı örgütlere ne olacak? **Eski adı El Nusra Cephesi olan HTŞ ya da Türkistan İslam Partisi gibi sefeli radikallerin on binlerce profesyonel silahlı adamı var.** Bu örgütler İdlib'i, Cisir el Sugur'u ve Lazkiye kırsalı gibi stratejik bölgeleri ellerinde tutuyor. Bu örgütler kuvvetle muhtemel Erdoğan-Esad anlaşmasını tanımayacak ve tuttukları yerleri Esad güçlerine savaşmadan teslim etmeyecektir. Bu da halen milyonlarca kişinin yaşadığı (başta İdlib olmak üzere) bölgelerden Türkiye'ye büyük bir göç dalgası anlamına gelecektir. Suriyelileri geri gönderelim derken yeni göç dalgaları Türkiye'ye vurabilir. **Yani Esad'ın cihatçı şebekeleri bitirme hedefi ile Türkiye'nin göçmen meselesi pek uyuşuyor gibi değil!** Milyonlarca göçmen Suriye'de hangi evlere yerleşecek, hangi işlere gidecek, hangi güvenliğe sahip olacak?

Sonuç

Şu anda Türkiye medyasında Esad ile Erdoğan anlaşırsa göçmenler ülkelerine geri döner Rojava'ya ortak askeri operasyon yapılır havası estiriliyor. Bu iki beklenti de gerçeklerle hiç bağdaşmıyor. Bir defa ABD askeri varlığı orada duruyorken Rojava'ya askeri müdahale zaten mümkün değil. Bu yüzden AKP'nin esas derdinin Esad ile gerçek bir anlaşma yapmak değil top çevirmek yoluyla yeni bir sınır ötesi hareket için ABD'den onay koparmak olduğu söylenebilir.

Ezilen Kürt halkına nefes aldirmamak, komşu ülkelerde rejim değişikliği yapmak, oralarda kalıcı işgal bölgeleri oluşturmak, cihatçı çetelere her türlü desteği vermek, etnik temizlik ve boğazlaşmaları kışkırtmak altemperyalist politikanın bölgemizdeki dışavurumlarıdır. Sınıf bilinçli işçiler bu politikaya karşı çıkmak, Ortadoğu'da enternasyonalist esaslara ve bağımsız sınıf siyasetine dayanan alternatif bir politik merkez oluşturmak zorundadır. Emperyalist kapitalist sistemin sürekli savaş ve boğazlaşma dışında bir kapasitesi bulunmamaktadır. Bu yüzden "ya sürekli devrim ya sürekli katliam" ikilemi dışında başka ara bir yol bulunmamaktadır.

SEP Sosyalist Emekçiler Partisi

sep.org.tr 0538 669 1917 f t i sepmedyay septv